

*Však nám to ta boží kalkulačka sečte.
Všichni píší - nikdo nečte.*

Stanislav Rudolf

RUDOLFOVINY

Jak běh znaveného koně letí údolím krásných žab něžně háčkováný čas. Blíženci sledují zatmění slunce i Formuli 1. Láká je však postýlka pro dva, ale ráj je daleko a z první poloviny nebe padá modrý déšť. Věří, že někdy přijde i láska.

Reklama na lásku: Petra a Dominik dávají si bez narkózy pusinky. Pozor, kočky! Metráček, nemožně tlustá holka, vypsala konkurs na anděla. Kostky jsou vrženy.

Hlásí se malý vodní had, myš dobré naděje a moje paličaté IQ.

Blbej u počítače má na sobě pyžamo po mrtvém a ptá se, jak jsme poslouchali noc a co jsme si řekli k ránu. Hlavně ho zajímá, jak to dopadlo a jak jsem se měl ve zkumavce.

Nebreč Lucie, budu na tebe čekat, lásko, říká barvoslepý. V hlavě má otázku: Holkám se nedá věřit?

To jsme, prosím, nebrali! upozorňují všechny mé lásky a vyráží trhat kopretiny pro zámeckou paní. V každém okně Julie, jedináček, rozpočítává ententýny a toužebně mi praví: Miluji, tě, vole!

Krásky a jejich superlásky čekají, až skončí operace mé dcery a nepřeletí mne ptáci.

Všechno je pouze sloh pro 6. třídu základní školy, knížka a kalendář pro zamilované holky, deník pampelišky a zápisník neúspěšného muže.

Musím už končit.

Honí mě časová ztráta a na semaforu je zelená.

